

ELS POLITICS DE MADRID?

És un tòpic ben estès dins la literatura política regionalista, el presentar als polítics de Madrid com a principals culpables de l'estat de subjecció de Catalunya.

Gent amoral, deslligats dels pobles que governen, sense basa d'opinió, manant gràcies a la combinació caciquil i a l'interès creat, és natural que es resistixin a tot fet viu que podria esfondrar l'artificiositat que els manté. Per això refusen d'admetre la realitat catalana, encara que molesti, no fos cas que comunicant-se a les "altres regions" vingués un daltabaix del sistema que els permet còmodament gaudir del poder.

Presentades així les coses, les solucions ragen clares i abundoses. Unes, obertes i sinceres; altres, tortuoses i de sota mà. Qüestió de tàctica en escollir-les.

Vegeu entre les primeres. Anem a despertar al poble espanyol del seu endormiscament polític, que vibri com el nostre, que imposi la seva veritable opinió: una bufada d'aquesta i el castell de cartes de la política madrilenya serà fulles del vent; i amb aquestes normes i molt d'optimisme, s'emprenen les eleccions de l'"Espanya gran". Malauradament, el poble espanyol fa el sord a tan inesperat despertador; deu malfiar-se. Els polítics i llurs diaris han suposat intencions prou dolentes als nous creuats de la grandesa d'Espanya, acusant-los arreu de l'existència d'un equívoc fonamental. Cal desfer-lo, cal donar a tota Espanya la sensació de sinceritat i bona fe, col·laborant a una obra de govern seriosa, arribant amb la col·laboració al sacrifici dels petits afers catalans com a mostra de magnanimitat.

Per ara aquesta solució, els regionalistes mateixos ho confessen, no ha reeixit; tanmateix la santa persistència exigeix continuar-la.

Entremig, altra solució de bona fe era provada; un mallorquí, En Maura, semblava voler repudiar tota la immoralitat política madrilenya retornant a

les pures fonts de la sobirania i de la dignitat populars; la puresa d'ideal comportava un acostament i una confiança. En aquest cas fou l'home qui fallà; amb tot divagava, el seu únic èxit consistia a sublimar "sesiones históricas" en contra nostra.

Un canvi de tàctica permet d'entreveure, dintre, sempre, de les premisses sentades més amunt, noves solucions: les tortuoses, de sota mà. Treure partit dels vicis de la política madrilenya aprofitant-ne les fluïxats.

És sabut de tothom que En Romanones personifica de temps, com ningú, a Madrid, el tipus del "pícaro" polític; no han de retenir-lo petits escrúpols, si és de la seva conveniència, per a suposar-se un home ben diferent del que prohibia l'ensenyança del Catecisme en català anys enrera.

Retirat, mig de grat mig per força, del "soi-disant" bloc liberal, cerca la perduda que li dongui uns diputats més i una plataforma per a escalar el poder, contant afermar-se amb el seu exercici. La perduda, en el present cas, és el regionalisme català amb els seus ex ministres tècnics. S'obra un vast camp de probabilitats cotitzant aquesta nova col·laboració, però caldrà forçar la màquina electoral a fi de valorar-la.

Per si tampoc ací els esdeveniments confirmessin les esperances, no podria pensar-se encara amb una cotització, amb diners contants i sonants aquesta, que entendris els durs cors d'aquells polítics de Madrid, als qui l'opinió no lliga ni la moralitat sobra...?

Altres solucions podrien encara encastellar-se: l'il·lusionisme no té fi.

La realitat és una mica més exigent. Fallen les solucions aplicades com fallaran substancialment les altres que es proposaran, perquè han de fallar per força. Per assentar un edifici cal que el fonament sigui ferm; i la basa de sustentació de totes aquestes solucions és falsa.

No són els polítics de Madrid l'obstacle per Catalunya; venceríem aquest i ens trobaríem clavats. És el poble es-

panyol, el vertader poble, aquell que treballa i pena i el que escampa la mandra per aquests móns de Déu, qui no vol sentir ni parlar de Catalunya. Qualsevol observador, amb no gaire agudes- sa, ha pogut adonar-se'n.

Si cap punt de contacte lliga els governs d'Espanya amb els ciutadans, és aquest; i la fortalesa del lligam és tan sòlida que justifica de ple el que nosaltres veiem en el polítics de Madrid, la representació genuïna d'Espanya.

Bo és pensar-hi sobre això, tenint ben present que, pel que ens afecta, la solidaritat de totes les institucions de l'Estat amb el poble espanyol és absoluta. Refiar-se del tòpic que sobre els polítics de Madrid escampa el regionalisme, a més de fer-nos perdre temps, ens menaria a desil·lusions doloroses.

EL CARTELL INFAME

En un editorial de la *Publicitat*, es feren alguns comentaris entorn d'un llibre i d'uns cartells que un pornògraf espanyol ha escrit i propagat amb el desvergonyiment que posen sempre els enemics seculars de Catalunya en les seves ofensives contra la seva dignitat nacional. La *Publicitat* considerà aquesta infàmia des d'un punt de vista divers al d'aquell que nosaltres per completar aquella bella rèplica, el considerarem avui. Nosaltres ens referim només al cartell infame propagat per la ciutat sense que ningú s'hagi revoltat, exterioritzant la seva indignació i donant una lliçó útil.

Car vegeu el fet: uns cartells amples propaguen per rambles i avingudes el crit puríssim dels patriotes: visca Catalunya! El cor, en veure'l, s'exalta gloriosament; les vostres passes esdevenen ardides i com sempre que el nom de la Pàtria és victorejat, us sentiu magníficament commosos. Cerqueu el llibre que se us recomana, i, només de veure'n la portada, se us alcen els